

РАТАВАЛЬНІКАМ ЛЮБАЯ ЗАДАЧА ПАД СІЛУ

Міністэрства па надзвычайных сітуацыях правяло вучэнне на ўнікальным прамысловым аб'екце

На адным з заводаў у Пухавіцкім раёне грузавы аўтамабіль сутыкнуўся з цыстэрнай, якая перавозіць аміяк. Пад аўтамабілі апынуліся два работнікі прадпрыемства...

На месца здарэння тэрмінова прыбылі супрацоўнікі Міністэрства па надзвычайных сітуацыях. Налажыўшы бандаж на пашкоджаную цыстэрну, ратавальнікі-хімікі ўстанавілі вадзяныя заслоны з мэтай папярэджання распаўсюджвання небяспечных пароў аміяку. Пацярпелых дэблакіравалі з дапамогай гідраўлічнага і пнеўматычнага абсталявання, на квадрацыкле транспартавалі да месца аказання першай медыцынскай дапамогі...

На шчасце, гэта не зводка надзвычайнага здарэння, а ўмоўная сітуацыя, якую падчас планавага вучэння на Беларускай нацыянальнай біятэхналагічнай карпарацыі адпрацоўвалі падраздзяленні Міністэрства па надзвычайных сітуацыях.

Па задумцы другога этапу вучэння, гарэў склад гатовай прадукцыі — камбікорму. Вада на прадпрыемстве адсутнічала: не завершаны будаўнічыя работы на аб'екце. З гэтай прычыны да месца надзвычайнага здарэння вяду даставілі пажарны аварыйна-выратавальны цягнік, які здольны перавозіць больш чым 100 тон вогнетушыль-

нага рэчыва. Акрамя таго, у ліквідацыі ўзгарання быў задзейнічаны верталёт авіяцыі МНС, які можа транспартаваць пяцітонную ёмістасць з вадой. Сітуацыя ўскладнялася тым, што склад, які «гарэў», шчыльна прыстаўлены да будынка вышыняй у 30 метраў. Персонал эвакуіравалі, аднак двое супрацоўнікаў з-за моцнага дыму аказаліся на даху завода. Альпіністы-ратавальнікі дапамаглі ім спусціцца з дапамогай спецыяльнага альпінісцкага абмундзіравання. У выніку пажар быў патушаны, пацярпелым аказана медыцынская дапамога.

— Умовы вытворчасці на прадпрыемстве з'яўляюцца хімічна небяспечнымі, невыпадкова ратавальнікам былі пастаўлены наступныя задачы: ліквідаваць аварыю на хімічным аб'екце, а таксама патушыць умоўны пажар, — адзначыў начальнік Мінскага абласнога ўпраўлення МНС Сяргей ЛАПАНОВІЧ. —

У вучэнні былі задзейнічаны 19 адзінак аварыйна-выратавальнай тэхнікі, 77 чалавек асабовага складу, а таксама авіяцыя МНС і пажарны аварыйна-выратавальны цягнік Беларускай чыгункі. Мы ўлічылі, што з прычыны таго, што прадпрыемства знаходзіцца на стады будаўніцтва, існуюць праблемы з водазабеспячэннем. У тым

ліку мы адпрацоўвалі аб'ект як новабудуёлю. Цяжкасці ўзнікаюць пры эвакуацыі людзей з высокіх будынкаў: падчас вучэння была задзейнічана тэхніка, прызначаная для выратавання людзей, якія знаходзяцца на вышыні.

У вучэнні бралі ўдзел падраздзяленні Міністэрства па надзвычайных сітуацыях: Мінскага абласнога ўпраўлення МНС, Рэспубліканскі атрад спецыяльнага

прызначэння, пажарна-аварыйны атрад Мінскага абласнога ўпраўлення МНС, авіяцыя МНС і пажарны аварыйна-выратавальны цягнік Беларускай чыгункі.

Кіраўнік праекта будаўніцтва Беларускай нацыянальнай біятэхналагічнай карпарацыі Юрый ШЫЛЯГІН даў вучэнню высокую ацэнку. «Мы таксама былі зацікаўлены ў яго правядзенні, разумеючы, што наша вытворчасць патэнцыйна небяспечная, бо звязана з выкарыстаннем вялікай колькасці атрутных рэчываў, акрамя таго, прадпрыемства з'яўляецца выбуховапажарна-небяспечным, — расказаў прадстаўнік карпарацыі. — З мэтай прадукцыі надзвычайнай сітуацыі на прадпрыемстве створаны аддзел прамысловай бяспекі, распрацоўваецца ўся необходимая дакументацыя. Мы разумеем і сваю зону адказнасці ў пытанні бяспекі. Увогуле, прадпрыемства запраектавана такім чынам, каб выключыць магчымасць надзвычайнай сітуацыі, аднак заўсёды трэба быць гатовымі да яе ліквідацыі».

Вераніка КАНЮТА.

Фота дадзена Мінскім абласным упраўленнем МНС.

НЕАБХОДНАСЦЬ ЦІ РАСКОША?

(Заканчэнне.)

Пачатак на 1-й стар.

Разам яны вывучылі міжнародны вопыт функцыянавання падобных арганізацый у Расіі, Эстоніі, Вялікабрытаніі, Германіі, Японіі, Польшчы, Украіне і ЗША, знайшлі і сфармулявалі ключавую праблему, якая перашкаджала рэалізаваць падобныя ідэі ў нашай краіне, а потым склалі бюджэтны праект і падалі заяўку на конкурс сацыяльных праектаў Social Weekend (SW). У рамках гэтага конкурсу з усёй краіны збіраюць сацыяльна арыентаваныя ідэі. Аўтары ініцыятыў падчас правядзення конкурсу больш дасканала вывучаюць праблему і імкнуча выпрацаваць рашэнне для самастойнага функцыянавання арганізацыі, якую яны прапануюць зрабіць. Па выніках конкурсу найбольш прапрацаваныя праекты атрымліваюць фінансавую падтрымку з боку буйных беларускіх кампаній і партнёраў конкурсу. Ініцыятыва Яўгена і Ксеніі ўжо ў паўфінале Social Weekend і працягвае барацьбу ў конкурсе сацыяльнага прадпрыемства. Ці вялікі шанцы ў гэтай ініцыятывы на конкурсе і чаму гэта так важна, расказаў сам аўтар праекта.

— Ужо была спроба адкрыць школу падрыхтоўкі сабак-павадыроў, але яна так і засталася нерэалізаванай, — расказвае Яўген. — Пры падрыхтоўцы нашага праекта мы пазнаёміліся з дзяўчатамі, якія працавалі над гэтым раней, і высветлілі адну з найважнейшых праблем: у Беларусі няма спецыяльных кінолагаў, якія мелі б веды і права рыхтаваць такіх сабак. Але калісьці ж яны павінны з'явіцца! Навучанне кінолаг можа прайсці ў Маскве, і мы такі варыянт прадугледзелі. Наша грамадства рухаецца да інклюзіі (працэс рэальнага ўключэння людзей з інваліднасцю ў актыўнае грамадскае жыццё), і адкрыццё такой школы будзе яшчэ адным крокам да гэтага. Назапашаны папярэднімі праектамі вопыт няўдач, наша напорыстасць і крыху шанцавання могуць даць вынік. Прынамсі, нам сапраўды па сілах у выніку ўдзелу ў конкурсе забяспечыць навучанне аднаго кінолага, купіць два-тры першыя

шчанюкі, якія будуць жыць у валанцёраў, і клапаціцца пра іх да моманту перадачы ўладальніку. Задача гэтая выглядае цалкам пасильнай.

— У вас ужо ёсць людзі, гатовыя ўтрымліваць жывёл?

— Так, у Беларусі вельмі развіты валанцёрскія і ўзаемадапаможныя настроі, таму з валанцёрамі звычайна праблем не ўзнікае, асабліва калі гэта датычыцца магчымасці пажыць з маленькім сабакам. Паралельна з тым, як кінолаг будзе праходзіць навучанне ў Маскве, неабходна купіць трох падыходзячых для работы і пратэставаных шчанюкоў, якія будуць праходзіць базавую падрыхтоўку са звычайным кінолагам па меншай меры да 12-месячнага ўзросту. Далей, калі «вучань» вяртаецца з Масквы, пачынаецца спецыяльная падрыхтоўка сабакі і работа з будучым гаспадаром. Такім чынам, калі ў нас усё складзецца, то беларусы змогуць атрымаць першых сабак-павадыроў праз 15 месяцаў.

— Чаму так важна, каб школа па падрыхтоўцы сабак усё ж з'явілася ў Беларусі?

— У мяне ў самога даволі сур'ёзныя праблемы са зрокам, і больш за 20 гадоў, ад канца 90-х, я ў ролі пацыента перыядычна праходжу дыягностыку ці ляхэнне ў розных афтальмологіях Беларусі і не толькі — быў з медыцынскімі «вакацыямі» ў Маскве, Самары ды нават у Ізраілі... Некалькі гадоў я навучаўся ў Гродзенскай спецыяльнай школе-інтэрнаце для дзяцей з парушэннямі зроку. Але ў дзяцінстве, сутыкаючыся з асаблівасцямі жыцця такіх людзей, не звяртаў

на іх увагі. Да таго ж і мой зрок быў значна лепшы ў тых часы. Аднак пазней я пачаў больш пільна ставіцца да тых, з кім аказваюся ў адных бальнічных палатах ці ў чэргах да ўрача. Так я даведаўся аб праблеме адсутнасці сабак-павадыроў, пра тое, што ў Беларусі ніколі не было ўласных школ па іх падрыхтоўцы, што толькі адзінкі з сотняў невідучых могуць дазволіць сабе набыць такога сабаку з Масквы, які будзе каштаваць дзясяткі тысяч долараў. Захацелася некай пакруціць гэтую праблему, вывучыць ды падумаць, што можна было б зрабіць.

— У прэзентацыі свайго праекта вы сцвярджаеце, што, нягледзячы на развіццё лічбавых тэхналогій, сабака-павадыр — адзін з найбольш эфектыўных асістэнтаў, якія могуць дапамагчы сляпому пры перамяшчэнні па-за межамі дома...

— Давайце возьмем у якасці прыкладу невідучага чалавека. На самай справе, у яго ёсць тры больш-менш добрыя каналы атрымання дапамогі. Па-першае, чалавек. Ніякія тэхналогіі ці нават сабака не змогуць замяніць чалавека. Нельга замяніць ні блізкага чалавека, ні прафесійнага памочніка, ні выпадковага сустрэчнага, і пра гэта ўсім варта памятаць, бо ніякае зручнае асроддзе, пра якое шмат кажуць, нікому не дапаможа, калі побач будзе не гатовы да асістэнцтва суграмадзяне. І гэта таксама сур'ёзная праблема. Некалі ў Расіі мяне ўразіў выпадак у афтальмолагічнай клініцы. Я, пацыент, забытаўся ў кабінетах і спытаў у першым з іх, куды тут ісці, а ў адказ пачуў: «На дзвярах напісана!». І такое адбываецца, на жаль, і ў нас: бывае, спытаеш нумар тралейбуса, а табе адкажуць: «А вы што, не бачыце? Чалавек — на першым месцы, але немагчыма і непатрэбна, каб наш невідучы ўсюды хадзіў пад руку з асістэнтамі».

Па-другое, сабака і тэхналагічны прылады. Я паставіў бы іх на адзін узровень з вартасці для чалавека з праблемамі. І галоўнае не ў тым, каб сабака канкурыравалі са спецыяльнымі мабільнікамі ці навігатарамі,

але яны могуць дапаўняць іх. У дзяржаве на сёння існуюць праграмы фінансавання так званых сродкаў тэхнічнай дапамогі людзям з інваліднасцю, і набываецца шмат карысных рэчаў для ўсіх тых, кама яны патрэбны. Але, на жаль, ніякі смартфон, нават самы спецыялізаваны, не можа пільна і дакладна абводзіць нашага невідучага вакол узніклых ям, луж, машын, дзяцей, якія сталі пясрод дарогі, лавак, сумак, якія хтосьці паставіў каля пад'езда... Сабака бачыць, аналізуе і прымае хуткія рашэнні, каб не марнаваць час і не ставіць гаспадара ў больш залежнае ад усіх навакольных людзей становішча. Падрыхтаваны сабака дазваляе чалавеку даверыцца ў сітуацыях «тут і зараз», адчуўшы, што ёсць нехта, хто можа дапамагчы вырашыць праблему. Паверце, гэта вельмі важна ў апісаных сітуацыях. Не кажучы ўжо пра эмацыянальную падтрымку і любоў сабакі да гаспадара, нягледзячы ні на што.

— Сёння людзі з праблемамі зроку спраўляюцца неяк без сабак-павадыроў. Вы ж гаворыце, што такі сабака паспрыяе павышэнню ўзроўню сацыяльнай і эканамічнай ўцягнутасці невідучых краіны.

— Сабака не ўсёмагутны, і для таго, каб па-сапраўднаму павялічыць узровень сацыялізацыі ці нават эканамічнага саўдзельніцтва ў грамадстве людзей з інваліднасцю, патрэбна мноства захадаў. І хаця ў Беларусі людзі з сабакамі маюць права заходзіць у грамадскі транспарт ці некаторыя магазіны і ўстановы, гэтыя магчымасці трэба пашыраць. Напрыклад, у той жа Расіі, у Магнітагорскім універсітэце, існуюць спецыяльныя памяшканні, дзе невідучы студэнт можа пакінуць свайго сабаку падчас заняткаў, адвучыцца і спакойна пайсці далей па справах. І гэта вельмі добры падыход...

Самае галоўнае — невідучы чалавек з сабакай атрымлівае шанец на самастойны прагулькі ў любое надвор'е і час сутак, не баючыся стаць залежным, заблукаць ці спатыкнуцца. Гэта зусім іншы ўзровень камфорту, якога дастойны нашы суайчыннікі, якія маюць у гэтым патрэбу.

Наталля ТАЛІВІНСКАЯ.